

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: P. P.
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: Krajský úřad Kraje Vysočina
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2017, č. j. KUJI 59653/2017, sp. zn. ODSH 399/2015 Hor.

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2017, č. j. KUJI 59653/2017, sp. zn. ODSH 399/2015 Hor. (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo ve výroku změněno rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy, ze dne 13. 3. 2015, č. j. MMJ/OD/21599/2014-14, JID: 43486/2015/MMJ (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), a to zpřesněním skutkových okolností a doplněním odkazů na ustanovení právních předpisů, včetně dopravního značení, které bylo neznámým pachatelem porušeno.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla (od účinnosti zákona č. 250/2016 Sb. se jedná o přestupek) podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tov. zn., RZ:, dne 12. 8. 2014 v 12:45 hod. na pozemní komunikaci – ul. Husova, u domu č. p. 41, v obci Jihlava, v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu stanovená příslušným právním předpisem. Za spáchání správního deliktu byla žalobci jako provozovateli vozidla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

2. Ve výroku napadeného rozhodnutí žalovaný změnil ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu prvostupňové rozhodnutí tak, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu v důsledku porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, který spáchal tím, že v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 31. 12. 2015 nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Neznámý řidič motorového vozidla RZ se dne 12. 8. 2014 ve 12:45 dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu tím, že porušil ustanovení § 4 písm. c) tohoto zákona, pokud nerespektoval dopravní značku IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou E13 C a neoprávněně stál u domu čp. 41 v ulici Husova v obci Jihlava.
3. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení, přičemž ve vztahu k procesnímu postupu připomněl, že rozhodoval po tom, co bylo jeho předchozí rozhodnutí krajským soudem zrušeno.
4. V tomto kontextu dále uvedl, že jsou přestupky provozovatele vozidla založeny na principu objektivní odpovědnosti, a to také po účinnosti nové právní úpravy, která terminologické rozlišení mezi správním deliktem a přestupkem odstranila. Podle názoru žalovaného nevyšly v řízení najevo žádné okolnosti, které by žalobce jako provozovatele vozidla liberovaly, přičemž bylo spáchání přestupku zjištěno v souladu se zákonem. Co se týče výše uložené pokuty, žalovaný doplnil, že nepřesáhla zákonem stanovené rozmezí, ve kterém se mohl prvostupňový správní orgán pohybovat.

III. Žaloba

5. Žalobce v žalobě namítal, že došlo ze strany žalovaného k nepřipustné změně právní kvalifikace, pokud byl nejprve obviněn ze správního deliktu provozovatele vozidla, ale následně byl uznán vinným ze spáchání přestupku. Se změnou právní kvalifikace, o které nebyl žalobce vyrozuměn, se pojí procesněprávní a hmotněprávní důsledky. Podle ust. § 2 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový přestupkový zákon“) je nutné vycházet ve vztahu k posouzení viny žalobce z právní úpravy účinné v době, kdy došlo ke spáchání přestupku. Ten však v rozhodné době neexistoval, neboť se jednalo o správní delikt provozovatele.
6. Kromě toho žalobce namítal, že byla ze strany správních orgánů nesprávně posouzena otázka zavinění, neboť teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jako znak přestupku odstraněno. Podle názoru žalobce nelze vycházet z toho, že byla účinnost daného zákona stanovena od 1. 7. 2017, neboť k tomu nebyly splněny zákonem stanovené podmínky ohledně publikace právních předpisů. Odpovědnost za spáchání přestupku proto měla být posuzována při zohlednění míry zavinění, přičemž žalobce udělal vše, aby porušení zákona o silničním provozu jako provozovatel vozidla zabránil.
7. Žalobce dále považoval za nepřezkoumatelné zdůvodnění výše uložené sankce ve výroku rozhodnutí, neboť v něm byl uveden pouze odkaz na nesouvisející ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, aniž by byl podle zákona účinného v době rozhodování uveden odkaz na ustanovení, podle kterých byla sankce uložena. Současně žalobce poukázal na skutečnost, že nebyl ve výroku obsažen odkaz na ust. § 44 nového přestupkového zákona, podle kterého je správní orgán povinen z úřední povinnosti posuzovat, zda nejsou dány okolnosti pro mimořádné snížení pokuty. V řízení navíc nevyšly najevo žádné přítěžující okolnosti. Žalovaný přesto daný právní institut při rozhodování vůbec nezohlednil, a dokonce potvrdil výši uložené sankce nad spodní hranicí zákonem stanovené sazby, což bylo prvostupňovým správním orgánem zdůvodněno pouze úvahou, že musí být provozovatel vozidla postihován přísněji než osoba, která se přestupku dopustila.
8. Kromě toho žalobce namítal, že nebylo ve výroku dostatečně specifikováno, jaká zákonná povinnost byla porušena, neboť ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a ust. § 4 písm. c) téhož zákona obsahuje blanketní dispozici, která musí být ve výroku konkretizována. Tento nedostatek nelze podle názoru žalobce zhojit pouhým vymezením dopravního značení, které mělo být porušeno. Závěrem pak žalobce doplnil, že se teprve z napadeného rozhodnutí dozvěděl o tom, jaké protiprávní jednání je mu kladeno za vinu. V této souvislosti poukázal na skutečnost, že v příkazu o uložení pokuty ani v prvostupňovém rozhodnutí nebyl odkaz na dotčená ustanovení zákona o silničním provozu uveden, pročez se tak nemohl v řízení řádně obhajovat. Tento nedostatek nelze napravit pouhou změnou prvostupňového rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě poukázal předně na skutečnost, že byla žaloba podána právním zástupcem, který je žalovanému znám z úřední činnosti tím, že

účelově používá námitky bez přímého vztahu ke konkrétnímu napadenému rozhodnutí. K tomu žalovaný doplnil, že jsou přestupky provozovatele vozidla založeny na objektivní odpovědnosti, přičemž jsou v zákoně o silničním provozu taxativně uvedeny liberační důvody, při jejichž naplnění provozovatel vozidla za přestupek neodpovídá. Pokud se jedná o námitku nepřezkoumatelnosti výroku napadeného rozhodnutí, žalovaný uvedl, že byl uveden odkaz na ust. § 125f odst. 3 ve spojení s ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, podle kterého se pokuta za daný přestupek ukládá v zákonném rozmezí 1 500 až 2 500 Kč. Výše uložené sankce byla v odůvodnění rozhodnutí řádně zdůvodněna. K mimořádnému snížení sankce podle žalovaného nebyl žádný důvod, přičemž žalobce o snížení ani nežádal. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

8. Na základě oznámení přestupku a pořízené fotodokumentace byl žalobce jako provozovatel vozidla prvostupňovým správním orgánem vyzván, aby uhradil stanovenou částku nebo sdělil totožnost osoby, která byla v rozhodné době řidičem vozidla. V tomto ohledu bylo ve výzvě specifikováno, že neznámý řidič vozidla nerespektoval dopravní značku IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou E 13 „C“, což vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
9. V rámci svého vyjádření žalobce prostřednictvím zmocněnce sdělil totožnost řidiče vozidla, kterého však nebylo možné za účelem podání vysvětlení obeslat. Proto byla přestupková věc odložena a žalobce byl jako provozovatel vozidla příkazem uznán vinným ze správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 ve spojení s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.
10. Z důvodu podání odporu pak bylo po uplynutí stanovené lhůty k vyjádření se k podkladům vydáno rozhodnutí ze dne 15. 1. 2015, č. j. MMJ/OD/21599/2014-9, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla. Dané rozhodnutí však bylo v odvolacím řízení zrušeno, a to pro nedostatky ve skutkových zjištěních.
11. Z toho důvodu byly do spisu dodatečně založeny fotografie z místa spáchání přestupku, na základě nichž bylo následně vydáno **prvostupňové rozhodnutí**. V rámci jeho odůvodnění prvostupňový správní orgán ve vztahu k výši pokuty uvedl, že byla uložena nad hranicí zákonem stanovené sazby proto, že je třeba provozovatele vozidla trestat přísněji, neboť je zájem společnosti na postihování konkrétního pachatele přestupku. Prvostupňové rozhodnutí bylo následně přezkoumáno v odvolacím řízení a potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 5. 2015, č. j. KUJI 33708/2015 (dále též „původní rozhodnutí žalovaného“).
12. Žalobce podal proti původnímu rozhodnutí žalovaného žalobu, ve které mimo jiné namítal porušení principu subsidiarity správního deliktu provozovatele, nerespektování práv obviněného, nedostatky skutkových zjištění, nedostatečné vymezení skutku a jeho právní kvalifikace ve výroku prvostupňového rozhodnutí, včetně nepřezkoumatelnost výše uložené sankce. Krajský soud následně vydal rozsudek ze dne 27. 4. 2017, č. j. 29 A 112/2015-33 (dále též „zrušující rozsudek“), kterým bylo původní rozhodnutí

žalovaného zrušeno, a to z důvodu nedostatečného vymezení skutku a jeho právní kvalifikace ve výroku prvostupňového rozhodnutí. V dalším řízení po zrušení původního rozhodnutí žalovaného bylo vydáno napadené rozhodnutí, které je nyní předmětem soudního přezkumu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
14. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
15. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
16. Žaloba **není důvodná**.
17. Krajský soud připomíná, že žalobce v žalobě sdružil větší množství námitek, kterými brojil proti procesnímu postupu žalovaného a nezákonnosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí, ve kterých podle jeho názoru nebyly obsaženy všechny obligatorní náležitosti.
18. Pokud se jedná o námitku, že došlo při vydání napadeného rozhodnutí k nepřípustné změně právní kvalifikace skutku, krajský soud se s tímto závěrem neztotožňuje. Předně je třeba poukázat na skutečnost, že žalovaný rozhodoval poté, co bylo jeho původní rozhodnutí krajským soudem zrušeno, a to až po nabytí účinnosti nového přestupkového zákona, k čemuž došlo dne 1. 7. 2017. Žalovaný ostatně v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že postupoval v souladu s ust. § 112 odst. 5 nového přestupkového zákona, který stanovuje, že *„Bylo-li řízení o přestupku a řízení o dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, pravomocně skončeno přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, postupuje se při přezkumném řízení nebo novém řízení podle tohoto zákona.“* K nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí došlo doručením původního rozhodnutí žalovaného, a to dne 18. 5. 2015, pročez tak žalovaný v rámci navazujícího řízení správně postupoval podle výše citovaného ustanovení nového přestupkového zákona, který již mezi správními delikty a přestupky z terminologického hlediska nerozlišuje.
19. K tomu krajský soud připomíná, že aplikací nového přestupkového zákona nedošlo ke změně právní kvalifikace, neboť se odpovědnost žalobce za přestupek posuzuje v souladu s ust. § 2 odst. 1 ve spojení s ust. § 112 odst. 1 daného zákona podle právních předpisů účinných v době spáchání přestupku, pakliže není pozdější právní úprava pro pachatele příznivější. V rámci nového přestupkového zákona by tak bylo možné uvažovat ve prospěch žalobce zásadně jen zohlednění změny právní úpravy zániku odpovědnosti za přestupek, což však vylučuje přechodné ustanovení obsažené v ust. §

112 odst. 2 nového přestupkového zákona, které stanovuje, že příslušná lhůta k projednání přestupku či správního deliktu spáchaného před nabytím účinnosti nového přestupkového zákona neuplyne dříve, než jak bylo stanoveno v rámci dosavadních právních předpisů.

20. Ve vztahu k nyní posuzované věci se jednalo o ust. § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění do 6. 11. 2014, který stanovil dvouletou subjektivní a čtyřletou objektivní lhůtu pro projednání přestupku (tehdy správního deliktu), kterou bylo možné analogicky aplikovat také na situace, kdy byla provozovatelem nepodnikající fyzická osoba (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016 – 28, a ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016 – 20; všechna odkazovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Lhůta pro projednání přestupku proto byla správními orgány dodržena. Žalovaný pak v rámci napadeného rozhodnutí pouze reflektoval terminologickou změnu označení protiprávního jednání žalobce, což ostatně výslovně předvídá již uvedené ust. § 112 odst. 1 nového přestupkového zákona: „*Na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona bledí jako na přestupky podle tohoto zákona...*“
21. Žalobce dále namítal, že nebyla k jeho tíži posuzována odpovědnost za přestupek fyzické osoby jako provozovatele vozidla při zohlednění toho, že bylo ode dne 1. 7. 2017 do dne 13. 7. 2017 vlivem legisvakanční lhůty zákona č. 183/2017 Sb. jeho znakem též zavinění. Krajský soud podotýká, že novela zákona o silničním provozu provedená zákonem č. 183/2017 Sb. byla rozeslána a publikována ve Sbírce zákonů dne 28. 6. 2017. Účinnost této novely, jejímž cílem bylo uvést množství složkových zákonů upravujících správní trestání do souladu s novým přestupkovým zákonem, byla zákonodárcem v čl. CCLVII citované novely zákona o silničním provozu jednoznačně stanovena ode dne 1. 7. 2017. Je zřejmé, že legisvakanční doba byla stanovena kratší než obecná legisvakanční doba v délce 15 dnů, nicméně to je zcela v souladu s ustanovením § 3 odst. 3 věty druhé zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů. Podle tohoto ustanovení platí, že vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, lze výjimečně stanovit dřívější počátek účinnosti, nejdříve však dnem vyhlášení. Žalobce nijak nedoložil ani neprokázal, že by nebyl dán naléhavý obecný zájem na stanovení dřívější účinnosti daného právního předpisu ve smyslu ust. § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů. Krajský soud k tomu dodává, že obecný zájem na stanovení účinnosti této souborné novely pramení zcela jasně a zřetelně jak z okolností přijetí tohoto právního předpisu (nutná novelizace obrovského korpusu právního řádu v souvislosti s nabytím účinnosti nového přestupkového zákona), tak i z úvah navrhovatele obsažených v důvodové zprávě k tomuto zákonu (viz k tomu sněmovní tisk Poslanecké sněmovny PČR, č. 929/0, 2016, zvláštní část - k části dvě stě padesáté první – účinnost)
22. V předmětné věci tak není na místě, aby úvahy a postup zákonodárce krajský soud podroboval soudnímu přezkumu, neboť z předcházejícího výkladu nevyplývají žádné pochybnosti o dodržení ústavního a zákonného rámce legislativního procesu. Naopak je pro soud předmětné ustanovení zákona podle čl. 95 odst. 1 Ústavy ČR závazné. Námitky žalobce jsou v tomto směru nepodložené a zcela nedůvodné.

23. K tomu je vhodné poznamenat, že se jedná o námitku, která již byla v podstatě ve stejné podobě uplatněna v jiných řízeních o přestupku provozovatele vozidla, přičemž byla Nejvyšším správním soudem opakovaně považována za nedůvodnou a neodůvodňující aplikaci zásady retroaktivity *in mitius* (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8 As 201/2017 – 39, a ze dne 4. 10. 2018, č. j. 7 As 312/2018 – 47).
24. Krajský soud se dále neztotožňuje ani s argumentací žalobce, že nebylo ve výroku napadeného rozhodnutí uvedeno, podle jakého ustanovení byla sankce uložena. Je třeba připomenout, že došlo napadeným rozhodnutím v návaznosti na zrušující rozsudek krajského soudu ke změně výroku prvostupňového rozhodnutí podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Konkrétně žalovaný tímto postupem v souladu se závazným právním názorem krajského soudu podrobněji vymezil skutek, jehož spáchání bylo žalobci jako provozovateli vozidla kladeno za vinu, a to včetně jeho právní kvalifikace.
25. Ve vztahu k výměře stanovené sankce pak žalovaný výslovně odkázal na ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, ve kterém bylo ke dni spáchání přestupku stanoveno, že se výše pokuty za správní delikt provozovatele (dnes přestupek) stanovuje podle zákonné sazby pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, ale maximálně do výše 10 000 Kč. S ohledem na skutečnost, že se měl neznámý řidič dopustit jednání majícího znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, postupoval žalovaný správně, pakliže dále odkázal na ust. § 125c odst. 4 písm. f) téhož znění zákona, který stanovoval rozmezí pro uložení pokuty 1 000 – 2 500 Kč. Nelze uvažovat ani o tom, že měla být ve prospěch žalobce aplikována pozdější právní úprava, neboť není pro žalobce příznivější. Pokutu lze totiž jako druh správního trestu uložit rovněž podle nového přestupkového zákona, přičemž zůstala hranice zákonem stanovené sazby za daný přestupek nezměněna, přestože je nově upravena v ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, jak ostatně žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí správně poznamenal.
26. Stejně tak nelze považovat za důvodnou námitku žalobce, že nebyla žalovaným v rozporu s právní úpravou obsaženou v ust. § 44 nového přestupkového zákona posouzena možnost uplatnění institutu mimořádného snížení pokuty. Krajský soud se částečně ztotožňuje s argumentací žalobce, že se možnost mimořádného snížení uložené pokuty vztahuje také na podmínky nyní posuzovaného případu, neboť žalovaný vydal napadené rozhodnutí již za účinnosti nového přestupkového zákona, který tento právní institut v rámci přestupkového řízení zakotvil. Jedná se o právní úpravu, kterou lze považovat pro pachatele za příznivější. V tomto ohledu není podstatné, zda žalobce v řízení o mimořádné snížení pokuty požádal, protože je povinností správních orgánů, aby z úřední povinnosti přihlížely k tomu, zda je některá z podmínek taxativně stanovených zákonem splněna či nikoliv. Na druhou stranu nelze z tohoto závěru dovodit, že by musely správní orgány v každém rozhodnutí zdůvodňovat, proč v kontextu okolností případu k uplatnění daného institutu nepřistoupily.

27. Ke stejnému závěru ostatně dospěl také Nejvyšší správní soud, když v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 – 45, judikoval, že: „Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu.“ Nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že posouzení naplnění některých důvodů pro mimořádné snížení pokuty podle ust. § 44 nového přestupkového zákona je do značné míry závislé na uvážení správních orgánů, přestože nemůže vykazovat znaky libovůle v rozhodování. V nyní posuzované věci se nicméně žalovaný ztotožnil s výší pokuty, která byla prvostupňovým správním orgánem uložena, pročez tak logicky nepovažoval za vhodné její snížení, natož pod spodní hranici stanovenou zákonem.
28. Pokud se dále jedná o námitku nezákonnosti výše uložené sankce, krajský soud připomíná, že se primárně jedná o záležitost uvážení správních orgánů, do kterého může být soudem zasaženo pouze za předpokladu, že by se jednalo o vybočení ze zákonného rozpětí nebo bylo projevem libovůle v rozhodování. K tomu krajský soud dodává, že je rozsah přezkumu rozhodnutí o přestupku odvolacím správním orgánem do značné míry ovlivněn aktivitou či pasivitou obviněného z přestupku. V předmětné věci podáno opakovaně pouze blanketní odvolání, přičemž se žalobce k vedení řízení či nedostatkům prvostupňového rozhodnutí nijak nevyjádřil, takže nelze považovat za nepřezkoumatelné, pakliže se žalovaný s prvostupňovým správním orgánem co do výše uložené sankce pouze ztotožnil.
29. V tomto kontextu pak krajský soud připomíná, že správní řízení tvoří dohromady jeden provázaný celek, a to od jeho zahájení, až do nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48). Prvostupňový správní orgán zdůvodnil uložení pokuty nad hranicí spodní sazby stanovené zákonem nejen závažností přestupku, ale také preventivní funkcí směřující k tomu, aby primárně docházelo k potrestání samotného pachatele přestupku, nikoliv provozovatele vozidla. Tyto úvahy považoval krajský soud již ve zrušujícím rozsudku za přezkoumatelné a není podle jeho názoru žádný důvod k tomu, aby svůj právní názor dále korigoval.
30. Za důvodnou poté krajský soud nepovažoval ani námitku absence uvedení ve výroku rozhodnutí o přestupku ustanovení, podle kterého bylo o vině žalobce rozhodováno. Předně je třeba připomenout, že bylo prvostupňové rozhodnutí žalovaným ve výroku změněno tak, že bylo mimo jiné výslovně uvedeno, že se žalobce dopustil přestupku provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 ve spojení s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Důvodem byla skutečnost, že jako provozovatel vozidla nezajistil, aby neznámý řidič dodržoval povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu, pokud se dopustil jednání majícího znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s ust. § 4 písm. c) téhož zákona, a to nerespektováním dopravní značky IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou E 13 „C“.
31. Krajský soud považuje takové vymezení právní kvalifikace za zcela dostatečné. Žalobcem odkazovaná judikatura není přílehlavá, neboť se týká porušení povinnosti řidiče podle ust. § 5 písm. a) zákona o silničním provozu, které stanovuje, že: „Řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické

podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.“ Zákonodárce tedy v citovaném ustanovení výslovně odkazuje na prováděcí právní předpis, který stanovuje technickou způsobilost vozidla a související podmínky jeho provozu na pozemních komunikacích, které jsou z povahy věci různého charakteru. V nyní posuzovaném případě se naopak jedná o porušení dopravního značení, které bylo ve výroku napadeného rozhodnutí jednoznačně vymezeno. Považovat rozhodnutí žalovaného za nezákonné pouze proto, že neuvedl ve výroku odkaz na konkrétní prováděcí právní předpis (vyhláška č. 294/2015 Sb.) by bylo podle názoru krajského soudu pouhým formalismem, neboť je z formulace výroku o vině zcela zřejmé, jaká právní povinnost řidiče a dopravní značka byla porušena. Krajský soud má za to, že při vydání napadeného rozhodnutí byl žalovaným zcela naplněn a respektován závazný právní názor obsažený ve zrušujícím rozsudku zdejšího soudu (viz k tomu bod 48 odůvodnění tohoto rozsudku).

32. Závěrem žalobce namítal, že došlo ze strany žalovaného k nepřípustné změně výroku prvostupňového rozhodnutí, protože se žalobce až vydáním napadeného rozhodnutí dozvěděl, jaká povinnost provozovatele vozidla byla z jeho strany porušena. Tím mu měla být znemožněna příprava na jednání. K tomu krajský soud uvádí, že žalobci bylo již ve výzvě k úhradě určené částky ze dne 17. 9. 2014 sděleno, jaké dopravní značení mělo být neznámým řidičem vozidla při jednání majícím znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu porušeno. Na výzvu pak žalobce reagoval přípisem, ve kterém údajného řidiče vozidla označil. Popis skutku a jeho právní kvalifikace je dále obsažen rovněž v odůvodnění příkazu a prvostupňového rozhodnutí, proti kterým se žalobce bránil oprávněným prostředkem. Nelze tedy dospět k závěru, že by nebylo žalobci známo, jaké porušení povinnosti provozovatele mu bylo kladeno za vinu.
33. Krajský soud zrušil původní rozhodnutí žalovaného z důvodu toho, že výrok prvostupňového rozhodnutí neobsahoval všechny zákonné náležitosti, pokud nebylo z jeho obsahu zřejmé, jaká povinnost provozovatele vozidla byla porušena. Zrušovacím důvodem tedy nebyla skutečnost, že by ze správního spisu či samotného prvostupňového rozhodnutí porušení konkrétních ustanovení zákona o silničním provozu vůbec nevyplývalo. Jednalo se o porušení formálních požadavků na formulaci výroku rozhodnutí o přestupku (tehdejším správním deliktu provozovatele), což bylo v návaznosti na zrušující rozsudek žalovaným napraveno.
34. Krajský soud se tedy neztotožňuje s názorem žalobce, že byla změna prvostupňového rozhodnutí podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu nepřípustná. Je totiž třeba opětovně připomenout, že správní řízení tvoří dohromady jeho provázaný celek, přičemž pouhé doplnění konkrétních ustanovení právních předpisů a dopravního značení v místě spáchání skutku na základě skutečností prokázaných ve správním řízení provedené výrokem napadeného rozhodnutí je uplatněním zásady procesní ekonomie, aniž by mělo za následek ztrátu možnosti odvolat se. Obdobně se vyjádřil také Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015 – 34: *„Doplnění příslušných ustanovení právních předpisů lze považovat za nápravu vady v právní kvalifikaci skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí, kterou může provést odvolací orgán ve svém rozhodnutí. Nejednalo by se o změnu v neprospěch odvolatele, ani by nedošlo k újmě z důvodu ztráty možnosti odvolat se.“*

VII. Závěr a náklady řízení

35. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
36. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. února 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.
r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.

